

Tuomo Oikarinen

Häkkilinnut

Novelleja ja kertomuksia

Häkkilinnut

*Omistan kirjan
Petterille ja Annamarille
sekä lastenlapsilleni
Disalle, Saralle, Atelle ja Otolle.*

Häkkilinnut

Tuomo Oikarinen

H ä k k i l i n n u t

novelleja ja kertomuksia

Tekstit: Tuomo Oikarinen

Maalaukset: Tuomo Oikarinen

Kuvat ja taitto: Mauri Laakkonen

© 2020 Tuomo Oikarinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2163-6

Johdanto

Omakuva

Valokuvassa seison kahden siskoni välissä portin vieressä. Olen neljä-viisivuotias pojanvinttiö. Mikähän meitä naurattaa noin paljon? Toisessa kuvassa istun yksin kotitalomme pihanurmikolla samana kesänä. Antti-setä otti tuon kuvan. Muistan tilanteen yllättävän hyvin vielä yli kuudenkymmenen vuoden kuluttua.

Silloin oli kuuma ja aurinkoinen kesäpäivä. Istuin nurmikolla voikukkien seassa ja tähyilin ilmassa puikkelehtivia pääskysiä. Ne olivat ihmeellisiä lintuja. Ne syöksähtelivät ilmassa edestakaisin ja välillä pujahtelivat räystäään alle pesiinsä. Ne kiehtoivat minua omituisella tavalla ja saatoin pysyä paikallani hiljaa hyvin pitkään. Sinä kesänä halusin oppia lentämään niin kuin pääskysset. Uskoin oppivani lentämään. Uskoin jopa siipien voivan kasvaa selkään.

Piti vain harjoitella ahkerasti. Pahvinpalat käsiin ja räpyttelyä ja hyppimistä. Olin sinnikäs, harjoittelin monena päivänä ja vielä seuraavanakin talvena hyppäilin tikapuilta hankeen. Äiti nauroi ja kertoi, että vain linnut pystyivät lentämään omilla siivillä. Ihminen voi lentää vain lentokoneella. Niinpä rakensin pahvilaatikosta lentokoneen, istuin siinä ja uskoin kohta liiteleväni ketojen yli, ehkä joenkin yli. Ja sitten vielä Afrikkaan, jonne olin kuullut pääskysten muuttavan syksyisin.

Mitäs tuossa valokuvassa tapahtuu? Kirjoitan jotain kauppapaperille. Nyt muistan, olen yksitoistavuotias ja kirjoitan kirjaa, jonka nimeksi annoin *Vanhan talon lapset*. Siitä tuli satasivuinen tarina, jota sain sitten lukea sisaruksilleni ja kavereilleni. Haaveilin kirjailijan työstä, mutta haaveilin monesta muustakin asiasta, kuten taidemaalariksi ryhtymisestä.

Kuvaamataito oli koulussa yksi mieliaineistani. Kun kuitenkin päädyin opiskelemaan lääketiedettä, lapsuuden ja nuoruuden haaveet unohtuivat vuosiksi. Maalaaminen rupesi jossain vaiheessa kiinnostamaan ja menin kansalaisopistoon hakemaan lisäoppia. Myöhemmin kävin Hyvinkään taidekoulua.

Kirjoittaminen oli myös kummitellut mielessäni, ja lopulta hakeuduin erilaisille kirjoittajakursseille. On ollut todella kiinnostavaa kehittää erilaisia tarinoita, muokata niitä vähitellen, saada ne elämään. Kirjoittaminen on ollut seikkailua ja uppoutuessani tarinan tekoon minut valtaa usein sama tunne kuin lapsuuden lentoyrityksissä, usko itseeni ja halu irtaantua, halu vapauteen, ennen kokemattomaan, outoihin maailmoihin, ehkä mahdottomaan. Ja mielikuvituksen siivet kantavat paremmin kuin pahviset. Ihana tunne, osata lentää!

Tuomo Oikarinen

Häkkilinnut

Tuomo Oikarinen

H ä k k i l i n n u t

novelleja ja kertomuksia

Halkeama II, öljy kankaalle, 2009

Lintupoika

Mikael huohotti noustuaan tornin ylimpään osaan. Hikipisarat kirvelivät silmissä ja maistuivat huulilla suolaiselta. Häntä pelotti, mutta toisaalta hän oli entistä varmempi. Hän avasi ikkunan. Raikas loppukesän ilma tulvahti vasten kuumottavia kasvoja. Alhaalla tornin edessä oli iso joukko poikia, jotka hakkasivat ovea ja huusivat:

– Lintupoika, näytä siipes ja lennä!

Suuri pääskysparvi kaarsi ikkunan ohitse ja laskeutui puhe-
linlangoille. Linnut olivat lähdössä etelään, ja Mikaelista tuntui, että ne halusivat hänet mukaan.

– Odottakaa vielä vähän aikaa! hän huusi.

Mikael oli ollut jo pikkulapsena poikkeuksellisen kiinnostunut linnuista. Erityisesti pääskysset kiehtoivat häntä. Kun isä yllättäen kuoli, Mikael hakeutui entistä useammin istumaan pihanurmikolle. Sieltä hän seurasi tarkasti räystäspääskysten pesimäpuuhia. Miten hienosti linnut puikkelehtivat ilmassa ja

kantoivat savinokareita pesän rakennusaineeksi. Niiden siivet kiilsivät mustina ja halkoivat ilmaa vielä ahkerammin, kun poikaset parin viikon kuluttua olivat kuoriutuneet. Linnut pyydystivät kärpäsiä ja veivät niitä poikasten ahnaisiin suihin.

Varsinkin kevään ensimmäisiä pääskysiä Mikael odotti koko talven. Syksyisin niiden kokoontuessa muuttomatkalle hänet valtasi syvä haikeus. Ne liversivät hänelle:

– *Tule mukaan, tule mukaan!*

Mikael vietti aikaansa seuraamalla lintuja niin että muut lapset rupesivat kutsumaan häntä Lintupojaksi. Äiti oli välillä huolissaan ylettömästä lintujen seuraamisesta, mutta kun Mikael käyttäytyi muuten varsin kiltisti ja kun parin vuoden takaisesta kunnanlääkärillä käynnistä ei ollut mitään hyötyä, äiti hyväksyi pojan eikä ajatellut asiaa tarkemmin. Hän oli oikeastaan tyytyväinen, kun poika tuli niin hyvin toimeen yksinään.

Eräänä yönä Mikael nukkui levottomasti ja heräsi aamuyöstä omituiseen selän kihelmöintiin ja jomotukseen. Miksi häntä hikoilutti ja kuumotti? Hän potkaisi peiton päältä ja siipaisi kädellä selkäänsä. Siellä oli jotain omituista kohoumaa kahdessa kohtaa. Ne kiristivät ihoa. Ne siis vihdoinkin olivat alkaneet kasvaa. Hän oli viimein muuttumassa pääskyseksi. Hän pääsisi lentämään kauas pois, ehkä Afrikkaan asti. Tätä hetkeä hän oli odottanut. Hän kokeili vielä kerran selkäänsä. Kyllä.

Aamulla herättyään hän ei uskaltanut kertoa äidille mitään siiventyngistään. Parempi olla hiljaa ja antaa siipien kasvaa ensin täyteen mittaan. Piti vain kestää kasvukivut ja pyytää välillä

"Oli kuuma ja aurinkoinen kesäpäivä. Istuin nurmikolla voikukkien seassa ja katselin ilmassa puikkelehtivia pääskysiä, ihmeellisiä lintuja, jotka syöksähtelivät edestakaisin ja välillä pujahtelivat räystäään alle pesiinsä. Ne kiehtoivat minua, halusin oppia lentämään ja uskoin jopa siipien voivan kasvaa selkääni."

Kuvataiteilijanakin tunnetun Tuomo Oikarisen esikoisteos Häkkilinnut sisältää fiktiivisiä kertomuksia lähinnä lapsuuden kokemusten virittämistä aiheista unenomaisina ja mystisinäkin tarinoina.

Novellikokoelman syntyyn on vahvasti vaikuttanut Hyvinkään Opiston kirjoituksenohjaaja Leena Malmivaara.

Kansi: Tuomo Oikarinen, Häkki, öljy kankaalle, 2020

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi